

ΞΕΝΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟΥ ΝΤΕΛΟΡΝΤ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ένώ μιλούσαν, ένα λουλούδι έπεσε από τα μαλλιά της κόρης. 'Ο νέος θέλησε να το σηρώσει, αλλά ζείνη τον εμπόδισε.

—'Ασε, τού είπα, αυτό το λουλούδι ποιά παράνομη ό άέρως, και πά' ένα άλλο...

Και βιάζοντάς με μεί' από τόν κόρφο της, μ' έβαλε στά χέρια τού φίλου της.

—'Ανθος λεπτό και χαριτωμένο, είπα κείνος κοιτάζοντάς με τρυφερά, θα σε φυλάω πάντα σαν μιά θοαία άνάγκη...

Με πήρε και με βέθηκε μέσα σ' ένα χρυσάκινο άγγελο.

Με παρατηρούσε αδιάφορα και πίστευε πως σε μένα έβλεπεν εκείνη.

—'Ω, άνθος της άγαπημένης μου, έλεγε όλοένα, πόσο είναι γλυκό τ' άρωμά σου και πως μεθάει την καρδιά μου! Σ' άγγιξε εκείνη και γι' αυτό πάλιν στά πέταλά μου γλώστρησε τού μύθο της άνωστής της.

Όμ' υπορούσα να σε γνωρίσω άνάμεσα σε γίλια λουλούδια...

—'Ωστόσο τού χρόνου μου άρξασα σιγά—σιγά να γλωσιάνη και τού κλωνιάρι μου μαρινοτόταν.

Μιά μέρα ό νέος με πήρε στά χέρια του και μού είπα :

—'Άτιχο λουλούδι μου, πρόξεται να πέθανής, τού βλέπω....

Θέλω όμως να σε θάρω σ' έναν τόπο μυστικό κ' άγαπημένο, θα σε θάρω στην καρδιά μου!...

Και λέγοντας αυτά, μ' άπόθεσε άνάμεσα στά άροματισμένα γράμματά της άγαπημένης του, μέσα σ' ένα σιγάρι, σε μιά άτίσοφαρα μωρομένη. Έρχόταν όλοένα να μ' έπισκεφτή στον τάφο μου αυτό και μισρούα τόν εθρυσκα τίς πρώτες μου ενδιόσεις.

Σιγά—σιγά όμως ή έπισκέψεις του έγιναν σπάνιες και στό τέλος δέν τόν έβλεπα καθόλου.

Προχτές ήρθε Σαρναζιά, μάζεψε όλα τά γράμματά και χωρίς να τά ξαναδιαβάση, τάρριξε μέσα στη φωτιά. Έμένα με κούταξε κλάψωσο, σαν ν' άπορούσε για ποιά αίτια βρισκόμην εκεί.

—'Επειτα μ' έσφιξε στά δάχτυλά του, ζήγωσε στο παρόνομο και μ' άρρησε να σκορπιστώ στον άνέρα, έμένα, τού άνθος τών άνανμήσεων, που τού τό είχα δώσει ή άγαπημένη του άπ' τόν κόρφο της...

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΕ'Ι ΜΟΝΙΑΣ

'Η συντροφιάσες σου, νέα γοπέλλα, γυρνώμας σήμερα τού ποσιό στην έξοχή τή νοτιομένη άπ' τή θροαία, ένα λουλούδι που θα γί...

νη τού παρθενικό στολίδι σου. 'Υστερ' από λίγο θα μιά άρήσης, για ν' άπολοθήςης εκείνον που άγαπάς. Πάρε λοιπόν αυτό τού λουλούδι της λειμονιάς με τού γλυκό άρωμά του.

—'Όταν ζήγώσασε για να τού κόψεις, τού άνθος εμψόφισε :

—Θέλετε να στολίσετε τού κεφάλι κάποιας νέφης; Κόψτε με...

Είμαι λευκό σαν εκείνη κ' έχω τού ίδιου άρώμα μ' εκείνη.

—'Αφού με κόψουν όμως, ή μωροδιά μου δέν βαστάει πολύ!...

—'Ανθος τών μελλονίμων, τού ροτήσαμε, γιατί έχεις στους κλώνους σου καρπούς;

—Είμαι σύμβολο τού ελπίου, μιάς άπάντης, "Όπου παντρεύεται, θα γίνη μητέρα. Κι' όπου τού άνθος ζή δίπλα στον καρπό, έτσι κ' ή μητέρα θα ζή δίπλα στά παιδιά της.

Τού κόψαμε λοιπόν και πού τού φράσαμε...

Κάμε τού δού κομμάτια τώρα αυτό τού κλωνιάρι της λειμονιάς, νέα κόρη. Τού μού φέρεσε τού στο κεφάλι σου και τ' άλλο μού βάλτο στον κόρφο σου.

Είπε τού τελευταίο δόφο τών άγαπημένων φίλενάδων σου.

—'Αποτ' τού βράδι θα σε πών στην έκκλησιά και θα σάς άλλέξουν στεφάνια.

Και λέγο άργότερα ή μητέρα σου, άφού σ' άγκαλιάσει, θα σ' άρήσει στο πανούργου σπίτι σου.

—Φύλαξε καλά τού στεφάνι σου με τού κλαδί της λειμονιάς.

Κι' όταν τού λουλούδι μαραθλή, να θυμηθής τόν εύτερωμένο καρπό που ήσουν λευκή κ' άγνή, σαν λευκό!...

νερασμένα και τού είπα, χωρίς ν' άνοιξη τά μάτια της :

—'Όχι καί σύ, καίμενε!... Διαρκώς ό ίδιος θάσαι!... Κάτσε φρόνιμα!... 'Η καλύτερα, άδειάσε μου τή γωνιά. Περιμένο, ξέρεις, τόν άρραβωνιαστικό μου...

'Ο Πάτριος στενωσορήθηκε. 'Η όφι του χάλασε. Στήριξε τά ληπτήρια του μάτια πάνω στη νέα και της φηόφισε με φωνή κλαυθάρη :

—Γιατί με δούχνεις, Φλώρα; Γιατί μού φέρνεις έτσι σελήρα; Τού ξέρεις, Φλώρα, σ' άγαπάω!... Δέν ζώ παρα μονάχα για σένα!...

'Η Φλώρα γήρισε, τόν λοζοκίταξε και τού είπα πονηρά, ειρωνικά και πρόστιχα :

—Μ' άγαπάς;

—Ναι, Φλώρα, σε λατρεύω!...

—Κι' εκείνης ή δυό άρχοντοπούλες που συνόδευσε τις προάλλες στό Φάλορο, τί ήσαν; Ξαδερφάδες σου; 'Η έπίσημες άρραβωνιαστικές σου και θες και μένα για φρεκτικό;

'Ο Πάτριος γονάτισε κάτω, άρταξε τού χέρι της, τσούφιξε πάνω στό στήθος του και τής είπα με φωνή οργανημένη :

—Σού τ' άραζίζομαι, άγάτη μου, δέν έχεις δίκαρο. 'Η νέες αυτές είνε κόρες μιάς χήρας. Τις γνώρισα στό Κάιρο. Μά δέν τις άγαπάω. Ποτέ δέν είχα αίσθηματικά ντερούσια μαζί τους. 'Από ή γνώριμά. Γιατί... γιατί μονάχα είνια άγαπάω, Φλώρα!...

—Καλά... Σε πιστεύω... Σηκόσου από κάτω, γιατί χαλάς την τούαση τού πανταλονιού σου και μπορεί να ρθί κ' ό άρραβωνιαστικός μου άπ' τή μιά στιγμή στην άλλη!...

—Νά έλπίσω, Φλώρα;

—Γί να έλπίσης;

—Πώς θα μ' άγαπήσης, Φλώρα μου. Πώς θα με λατρήσης, θα μ' άνοιξης την καρδιά σου...

—'Ελπίζω... είπα αδιάφορα ή Φλώρα.

—Μά όχι έτσι, άγάτη μου. Μή μού μιλάς τόσο ψυχρά κ' ά διάφορα. Θέλω να με αναπνέσης. Τί θες από μένα για να με πιστέψης; Θες να φιλήσω τά πόδια σου, Φλώρα; Θες να πέσω κάτω να με πατήσης; Νά, κλόποισέ με... Φέρσον μου πά στό σάβλο σου, μα άγάπα με, άγάπα με!...

(Άπολουθεί)

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΒΡΕΦΟΣ... ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

Στό εφημεριδικό μιάς μωρή: 'Αμερικανικής πόλεως έξεδικάσθη τελευταία μιά περιέργη ύπόθεση, στην όποια κατηγορούμενη ήταν μιά πιεπειτά μιάς 8 μηνών, όνοματι Μασφελό.

'Η κατηγορούμενη μιά μέρα είχε άρθεσι από τή μεγαλύτερη αδελφή της στό γρασιδί ενός κήπου που άνήκε σε μιά γειτονιάσά τους πύσθη.

'Η μωρή, σιγά—σιγά μπουσούλωντας, έφτασε κάτω από ένα σκονί, όπου κρυμμένα τού πολυτέλες φάρμα μιάς ήθλοσού, που τού είχε δώσει στην πύσθη για καθάριασμα και σιδερώματα.

Τού φάρμα αυτό με τή χυτηριά χρομάτια προκάλεσε την περιέργεια της μωρής, ή όποια τού τράβηξε κάτω με τά χέρια της και τώκαψε κοιφάκια.

Κατά τή δική, συνήγορος της μπεμπέκας ήταν ή μητέρα της, ή όποια λάβαινε κάθε τόσο τού λόγο για να τή δικαιολογήσει, έρχομένη σε φιλονεικία με τή μινύτσα.

Στό τέλος τού δικαστηριου, άφού έλαβε έπ' όφην την ήλιαία της κατηγορημένης, την άτημάλαξε από κάθε άλλη τιμωρία, αλλά την καταδίκασε σε πρόστιμο 50 δολλαριών, με τόν όρο να τού πληρώσει όταν... ένηλιωσθή.

Φαίνεται όμως, ότι ή άγρόσθηγη κατηγορούμενη δέν ήμινε ίκανοποιημένη από την άπόφασί της, γιατί όταν ό πρόεδρος θέλησε να τή φιλήσει, τού γρασούσινε τή μητή!...

Μιά εύχρηστη σελίδα (Της Έμμας Φον Μόλλερ)

